

Şerif Ekmek Bulamazken

– GürhanGürses · 22 Mayıs 2011

4 yaşındaki Yiğit Karan ile emekli devlet memuru olan dedesi arasındaki diyalogu iyi okuyun lütfen:

“Dede size kim para veriyor?”

“Devlet veriyor Yiğit Karan.”

“Az mı veriyor çok mu?”

“Yetecek kadar veriyor.”

“Bitince bir daha mı veriyor?”

“Evet, Yiğit Karan bitince tekrar veriyor.”

“Devlet nerede dede?”

“Ankara’da...”

“Dede beni Ankara’ya götür devleti göreyim.”

Devlet nerede?

Ankara’da, Ankara ise seçimden dolayı memleketin her tarafında bugün. Lakin nerede olursa olsun devleti temsil mevkiinde olanlar bunu iyi bir şekilde yerine getirmek zorundadırlar. Biz bu devleti sevmiyoruz, çünkü sırtımızı dayadığımız devletin makam ve mevkileri bizim sıcacık evimiz oluyor, hava bastığımız gücümüz oluyor, itibar gördüğümüz değerimiz oluyor. Makam değer katıyor bize, makam bizi adam ediyor. Oysa insanlar makamı şereflendirir, onore eder ve yüceltir.

Bu devleti sevmiyoruz biz.

Ne yazık ki şahit olduklarımız, yaşadıklarımız, gördüklerimiz bizi bunları yazmaya itiyor.

Devlet orada ama temsil pozisyonundakiler ayakta uyuyor.

İspatı için saymaya başlayayım hemen. İşgal ettiğimiz haksız koltuklar, suçüçeği izi ile harap olmuş bir yüze benzeyen ara yollar, kırdığımız potlar, yediğimiz naneler, karıştırdığımız haltlar, yalabalıktaki sınır tanımazlığımız, diktiğimiz koca koca apartmanlar, katlettiğimiz yeşillikler, sahipsiz bıraktığımız gençler, yok yoluna kaybettiğimiz canlar...

Devlet nerede diyor Yiğit Karan 4 yaşındaki akli ile dedesine?

Devlet herkeştir, ortadaki suçun sahibi de...

Devlet daha ne yapsın evlat diyemiyor dede...

“İnsanı yaşat ki devlet yaşasın” diyen Edebalı, neredesin?

Bir çocuk masumiyeti ile soruyorum ‘Devlet nerede?’ Neden mi bu soruyu soruyorum? Okuyun bir zahmet, bir toplumun duyarsızlığının zirve yaptığıın resmi olan bu satırları teninizi satır satır doğrayarak okuyun. Yüreğinize işleye işleye, ruhunuza geçire geçire okuyun. Ne haldeyiz, nerelerdeyiz, hangi âlemde demdeyiz idrak edin.

Nasılsa Şerif akrabanız değildir.

Sizden uzak bir insandır.

Onun geçim sıkıntısı çekmesi umurunuzda değildir.

Her gün Kuruca’ya çıkıp Gullık toplamasının da bir önemi yoktur.

Ekmek parası peşimde koşan ve aslanın midesine değin inen ekmek derdi sizi alakadar etmiyor. Karakoçan'da 2011 yılının Mayıs'ında Şerif adında bir vatandaş kurt ısırması sonucu gerekli önlem alınmadığı için ısırdıktan günlerce sonra tedavisi ihmal edildiği ya da önemsenmediği için yaşamını yitiriyor. Cenazesi ise çelik tabut içinde metrelerce derin kazılan ve kireçlenen bir mezara defnedilir. Yaşatmak dururken...

Cenazesini karantinaya alıyorsunuz, lakin bu adam olaydan sonra günlerce dolaşiyor halkın içinde, Gullık satıyor pazarda, evine azık götürüyor yine... Ölünce mi akla gelir tedbirler, ölünce mi yaşatmaya çalışırsınız diğerlerini... Ve ölünce her şey unutulur mu diyorsunuz? İnsanlığımızı da mı defnediyoruz? Hani hiç mi vicdanı sızlamaz yetkili ve etkili olanların? Hiç mi yürecikleri yırtınmaz?

Millet bu halimize oturduğu yerden güler.

Avrupa'ya girmeye çalışıyoruz he öyle mi?

Çağ atlıyoruz ya!

Dünyanın herhangi bir bölgesinde dahi bu kadar ucuz bir ölüm yoktur.

Ama bunu Şerif yaşadı, gariban Şerif, kimsesiz Şerif!

Karakoçan derin bir uykuda... Bir kısım almış başını gidiyor varlık üstüne... Bir kısım ise yokluk üstüne yokluk çekiyor. Ortası memur kesim.

Biri bina yapar satar, günahını katar içine... Diğeri Gullık toplar satar, canını koyar içine...

Koca koca binalar lakin hiçbirinin altında yok garajı... Koca koca binalara hiçbirinin bahçesinde yok ağacı... Koca koca binalar gelip işte bizi böyle oyalar.

Bu gelişmişlik değildir, sadece kıyametin alametlerine işarettir.

Rahmetli Şerif'ten farklı bir şey giymeyeceksiniz terki dünya eylerken.

Sanmazsınız ki öte âlemin ateşi de gülü de buradan gidecektir. Yaptıklarınızla hem de... Vakit varken sağınıza solunuza önünüze ardınıza bir bakın. Aç yatan var mıdır? Yokluk çeken var mıdır? Üstü başı olmayan, suyu ekmeği olmayan var mıdır?

Elbette kazanacaksınız, elbette çalışacaksınız. Ama bu ilçeden aldıklarınız yine hizmet olarak bu ilçeye ödemek zorundasınız. Okul yaparak, fabrika yaparak, hastane yaparak, burs vererek öğrencilere, yeşillendirerek vesaire...

Şerif bir gariban adam, Gullık toplayıp çarşıda pazarda satar ve ailesini geçindirmeye çalışırdı.

Ekmek parası için Gullık toplamaya gitmişti Kuruca'ya... Kuduz bir kurt ansızın üzerine atlar ve kafasını ağzına geçirir. Şerif elindeki bıçakla alttan altta kurda vurarak kafasını kurtarır ve o halde ilçeye gelir.

Pansuman edildikten sonra Elazığ'a gitmesi gerektiği hatırlatılır ve geçmiş olsun denilir kendisine...

Rahmetli Kıvırcık Ali ne de güzel söylerdi:

“Burda dost bildiğin anam ısırgan otu

Elini tuttun mu bil ki elin yanıyor

Şeref ekmek bulamazken şerefsiz bulur

Götürdükçe ciger aney içim yanıyor

Yanıyor da güzel anam yürek kaniyor”

Bir garip adamdır Şerif, elinde yoktur yol parası, cebi zaten hepten deliktir. Yokluğu çarşaf diye çekere geceleri üstüne... Karanlıkta saklar gözyaşlarını...

“Kenarı Dicle'de bir kurt aşırsa bir koyunu / Gelir adli ilahi sorar Ömer'den onu.” Bugünkü yöneticiler Kuruca'da bir insanı kapan kurdun peşine düşmesin lakin kurttan daha tehlikeli olan umursamazlığın değersizliğin kıymetsizliğin hesabını versin. Şerif gitti, yokluğun ve fakirliğin ve sahipsizliğin faturasını canı ile ödeyerek gitti. Peki, geride bıraktıklarına kim sahip çıkacak?

2011 Karakoçan... Aylardan Mayıs... Bir adamı kurt ısırır Nisan'ın ortasında Kuruca'da... Kuruca bir dağdır ve bünyesinde yetişen Gullık otuna ev sahibidir. Adamın adı şerif'tir, ekmek parası peşindedir. Mevsime uygun olarak çıkan Gullık'ın peşimdedir. Nerden bilsin kudurmuş bir kurtta onun peşindedir. Tektir Şerif, fakir olduğu için yabancı değildir teklige... Hep ekmek derdindedir, geçim sıkıntısındadır. Günyüzü görse işi olur mu Kuruca'da... Kurt ne bilsin Şerif'i... Nerden tanısın Şerif'i... Isırması gereken onca yüzlerce binlercesi dururken...

Şerif bir garip adamdır, bıyığı da paladır, yüreği de... Lakin ekmek kavgasıdır verdiği, candır ortaya koyduğu...

Uyan memleketlim uyan, bu türkü seni kalbinden vuracak.

Bu hikâye seni uykudan uyandıracak.